

● İbrahim Şaşma

Devran

Dost düşenle düşendi, yanan ile yanandı
Kimi kine tutundu, kimi aşka inandı.
Ne oldu da Kabil'e, gazez ile donandı?
Habil'in dudağından kan bulaştı devrana.

Şen kalınan dem oldu, vakit geldi zül oldu
Gönül var gönül için, ateş oldu, kül oldu
Her kim ki bir öksüzün, gamzesinde gül oldu;
Âdemin yüreğinden şan bulaştı devrana.

Bir dost eli değende, kapanmayan yaraya
Nifak denen illeti, katmayalım araya
Zuhur etti kardeşlik, ak sarıldı karaya
Sekarat ikliminde can bulaştı devrana.

Uğraş oldu kalp kırmak, ganimetten bilindi
Bir ah ile gök sema, kırk yerinden delindi
Aşkın mübarek hükmü, bir kalemde silindi
Karın doyurmaz diye zan bulaştı devrana.

Kondurmadım kem sözü, konuştuğum lisana
Cevabım susmak oldu, nefretini kusana
El verdikçe düşene, dil oldukça susana
Sanki hayat üflendi tin bulaştı devrana.

İnsan insana hasret, bir selama bir "hu"ya
Biz aşkın cemalini, görmedik doya doya
Safi çeşmeden akan, sırt döndük duru suya
Gönüller kurudukça kin bulaştı devrana.

İnsana yeter idi, gönlünün pusulası
Bitsin artık kör nefsin saltanat fasılası
Kalp kazanmak değil mi, ömrünün hâsılası?
Bir sağ çıktı bir de sol yön bulaştı devrana.

Vakit birlik vaktiydi, Yunusça bir dem idi
Yakışanı insana, muhabbetti cem idi
Lügatlerde güzel ne neredeydi kim idi?
Gönül öksüz kalanda ten bulaştı devrana.

Irmakları sakındık, gönül dalı kururken
Yunus'un dost buyruğu, omzumuzda dururken
Nefis denen belaya, kibir kırbaç vururken;
Biz olmayı unuttuk ben bulaştı devrana.